

Antikvariát Kačur

uvádí

29. číslo časopisu

AK-29

Téma - **SMRT**

*Básníka Panáčka přepadla
melancholická nálada a stvořil dílo pro
poetu nejděčnější – vlastní epítaf.*

*Tak už s tím skoncoval
už to s ním kleplo
svůj život promrhal
čeká ho peklo*

Rozhovor s pozůstalým Jiřím Kačurem

Jaký bude váš epítaf?

Tady nemohu být skromný. Vidím před sebou vysokou mramorovou desku. Mohla by mít tak deset metrů na výšku a deset na šířku. Dále vidím, že deska je umístěna v mramorovém mauzoleu. Mohlo by to být něco jako ono dávné mauzoleum v Halikarnassu, ale muselo by to být přeci jenom o něco větší. Deska by mohla být úplně prázdná, protože dovnitř chrámu budou mít všichni zapovězen přístup, aby neposkrvnili svým dechem posvátnost pohřebiště.

na manželčin popel

Máte vybranou pohřební píseň a jaká to je?

vypadl mi sopel

Myslím, že nejvhodnější písní by byla bývalá sovětská hymna.

Těšíte se na smrt?

Jsem na to patrně úplně stejně jako mnozí jiní, kteří si bláhově připadají jako nějaké nesmrtelné víly. Ano, není to právě nejrozumnější přístup. Ale ukažte mi někoho, kdo si smrt opravdu a opravdově připouští. Navíc vám něco prozradím. Ona smrt v jistém, pochopitelně vyšším smyslu, vůbec neexistuje. To je co? Tak poslouchejte? Zeptám se vás nyní na váš názor na bytnost časového kontinua a pokud mi dokážete, že nějaký čas opravdu je, potom vám s klidným svědomím připustím existenci té vaší smrti.

Chtěl byste, aby vašim hrobníkem byla krásná žena?

Připustíme-li, že smrt je, a to je pěkně prosím pouhý nedokázaný postulát, potom bych nebyl proti. Jsem rád, že mne každopádně nebudou ukládat jako krásnou nahou ženu, neboť mezi pozůstalými by pohled do rakve s batikovanými poduškami a bílým tělem mohl vyvolat nejedno pokušení a vážně bych nestál o to, aby mne ještě po smrti obtěžovaly nějaké pomatení jako by už nestačilo to, že mne neustále různí pomatení zatěžují pomatenými otázkami a s vámi si to pane ještě vyřídím a máte štěstí, že diskutujeme jaksi pouze korespondenčně.

Obr.: Oddalování smrti za pomoci plynových masek.

Smrt erotismem

Zbytečné nadzvedávání mužských pohlavních údů při chuzi ulicí vede k mužské impotenci. Ženy se dopracovaly natolik daleko, že už v teplých dnech zakrývají pouze bradavky a stydké pysky. Zbytek nechávají volně plandat a tím zvedají zbytečně mužské pohlavní údy.

Žena je ve své nahotě mocná. Mocná bez kouska zásluh. ňadra narostou, boky se nalijou a tato samozřejmost, když se vystaví dostatečně okatě, vede k jakémusi ponížení muže. Muž nemá tělesně čím zaujmout. Nedokáže imponovat svou erotičností, protože jeho erotika je většinou neexistující. Pokud ovšem nevymění své mozkové buňky za nekonečně se táhnoucí hodiny v posilovně.

A proto se rozhodla redakce AK-29 od nynějška chodit pouze v podvlíkačkách nahoře bez. Bude tím bojovat proti ponižování mužské sexuality, která je zametena do ohrádek zuřivých úchylů, kteří umí pouze slintat a onanovat.

Redaktor Panáček navrhoval pověsit podvlíkačky na skobu a chodit zcela nahatí, ale redaktor Cháb projevil až nemístný ostych, pravděpodobně vinou velikosti vlastního penisu, ze smělého plánu tedy sešlo.

První zkušební uvedení redakce do polonaha proběhlo ku spokojenosti zúčastněných. Popište si redakci. Od levé strany: Kačur, Panáček, Cháb. Jak lze vysledovat, tak přes silácké řeči o zcelanahu, jevil Panáček jisté rozpaky a vysvlékl se do polonaha poslední. Ač si redakce předurčila, že bude polonahá pouze na protest proti nahotě západní společnosti, neudržela

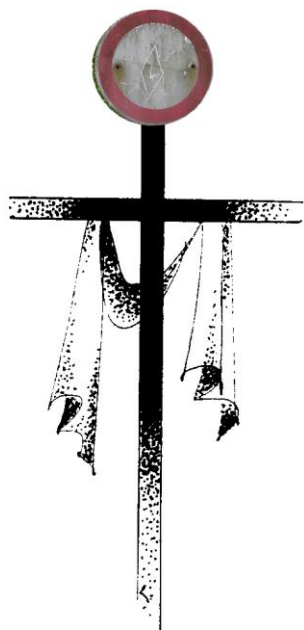

se a s jistými rozpaky studovala abnormality vlastních těl většinu času ukrytých pod svršky. Největší radost ze studia jevil opět redaktor Panáček. V nočních hodinách nad sklenkou vína se zbylým redaktorům přiznal k tomu, že v něm rezonovaly určité pochybnosti o vlastní schopnosti takovýmto stylem exhibovat, ale po neuváženém vysvléčení prý ztratil zábrany a dal najevo svůj názor. Čest jeho odvaze.

Eichmannovo povzdychnutí...

Vysoký důstojník SS Eichmann položil sluchátko služebního aparátu, který se společně s Eichmannovou černou esesáckou uniformou nácházel v jedné výstavně pražské vile v Bubenči. Rozhovor se šéfem, říšským velitelem jednotek SS, Heinrichem Himmlerem ho očividně nepotěšil. Unaveným pohledem sklouzl po kovové lebce se zkříženými hnáty, která jakožto malý odznak zdobila jeho důstojnickou pokrývku hlavy, která ležela hned vedle černého bakelitového telefonu a nebyla tam sama, neboť částečně zakrývala pravý roh velké železniční mapy, pokryté různobarevnými značkami a poznámkami napsanými drobným a úhledným písmem, z něhož by každý zkušený grafolog musel o jeho původci říci, že se jedná o pečlivého a zodpovědného člověka. A právě tyto vlastnosti způsobili Eichmannovi poté, co si vyslechl nové rozkazy z Berlína, nepříjemné pocity v břišní krajině. Aby se trochu vzpamatoval, přešel od svého velkého psacího stolu k balkonovým dveřím. Pohled do podvečerní zahrady na rozkvetlé stromy ho ale příliš neuklidnil. Náhle se obrátil a rázně vrátil ke stolu, kde zmáčkl malé černé tlačítko a najednou, jakoby mávnutím kouzelného proutku, zjevila se vedle stolu další tmavá postava v elegantních důstojnických holínkách. Eichmann se pohodlně usadil, přehodil si nohu přes nohu, takže jeho pobočník kapitán SS Fischer nemohl nevidět, že Eichmannův vojenský sluha odvedl při čištění pánových holínek dokonalou práci a také nemohl přehlédnout jemné bubnování prstů svého velitele o opěradlo jeho židle.

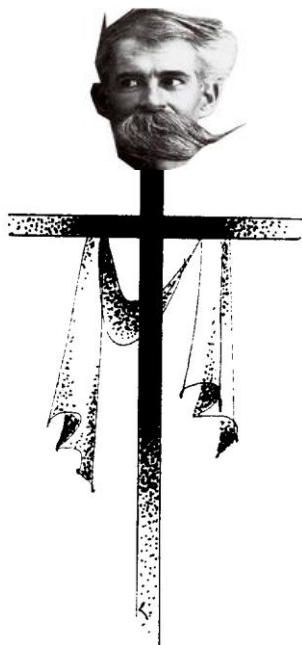
„Posad'te se přeci Fischere a nestůjte mi tady jako solný sloup.“

Knižní doporučení...

Smrt je všudypřítomná. Je doslova všude kolem nás a my ji vůbec nevidíme. Je jako vzduch anebo jako voda či trávení. Neznám nikoho, koho by zajaly jeho střeva anebo jeho štítná žláza. Pochopitelně neznám žádného lékaře, ale stejně pochybuji, že by i odborník na střevní potíže nějak intenzivně vnímal činnost své trávicí soustavy. Na operačním stole je to prostě cosi zajímavého, pozoruhodný objekt vědeckého zájmu. Objekt, předmět a smrt je pro většinu z nás čímsi podobným, ale neznám nikoho, kdo by s přáteli někde u vína rozumoval právě o ní, i když znám nejednu knihu, jejímž tématem jakožto hlavním předmětem je smrt a to jak knihy beletristické tak odborné, ba přímo filosofické, ale i v nich to jaksi většinou stéká po povrchu. Možná to nebude ani tak opravdovostí zájmu jejich autorů, jako to bude vězet spíše v čtenářově postoji, který s přirozené zvědavosti sáhl i po knize ze smrticím obsahem, ale smrt pro něj raději ani neexistuje. Každý si připadá jako nějaký nesmrtelný a všechny náhrobní kameny světa jsou vlastně jenom jakousi podivnou iluzí. Ale kuš hubo plechová, vždyť začínám rozumovat a úplně jsem zapomněl na doporučování čítiva. Tak já vám tedy něco doporučím. Po letech jsem se začel do Gogolových Mrtvých duší a... a, no tak... dobře a byl jsem opět nadšen a dobře jsem udělal, že jsem si je znovu přečetl, protože díky nerozumnosti básníka Panáčka, který navrhl téma smrt jako téma tohoto čísla, můžu vyrukovat s něčím, co se smrtí souvisí a co má cosi z ní i ve svém názvu a u čeho se také v jistém vyšším smyslu dobře pobavíte a navíc si můžete být jisti, že držíte v ruce světovou literaturu, protože dnes si u knih už nemůže být nikdo pomalu ničím jist. Nu, a pokud by tohleto ještě nestačilo, mám v rukávu další eso. Krátký román, spíše novelu od Roberta Merlea Smrt je mým řemeslem inspirovaná životem velitele koncentračního tábora v Osvětimi. Možná si po přečtení oněch knih uvědomíte jaksi více svoji smrtelnost. Pokud by snad nestačilo ani to, potom se musíme obrátit k německým myslitelům jako Jaspers nebo Heidegger. Také v jejich díle najdete ledacos o smrti a pokud by nestačili ani to, potom doporučuji návštěvu nějakého hřbitova anebo nějakého mauzolea.

POKRAČOVÁNÍ EICHMANNOVA POVZDYCHNUTÍ... „Podívejte Fischere, my dva jsme již společně ledacos zažili a proto si k vám mohu dovolit jistou otevřenost, kterou jinak raději příliš neprojevuji. Mám pocit, že někteří pánové v Berlíně si pravděpodobně neuvědomují, že právě probíhá již druhým rokem naše tažení na Východě, a proto si asi neuvědomují, že takováto věc si vyžaduje ohromné úsilí na všech stranách jako například ve zbrojovkách a také pochopitelně na železnici, neboť větší část zásobování našich vojsk na východní frontě je záležitostí říšské dráhy a ono to tak kupodivu je a chcete-li sehnat nějaké přebytečné vagóny ku přepravě jiné komodity než jsou třeba protitankové granáty, zjistíte na ředitelství našich drah, že je to nemožné vzhledem k jasným rozkazům z vrchního velitelství našich ozbrojených sil, že veškerá výroba a veškeré služby podřizují se našemu vítěznému usilování v tom zatracené Rusku.“ Eichmann na chvíli přerušil svůj výklad, neboť do pokoje vstoupil jeho vojenský sluha, který pánům rozlil koňak. Eichmann mu poděkoval a sdělil mu, že pro dnešní večer ho již nebudou potřebovat a že mu dává volno a že mu vřele doporučuje ten nový film s Lídou Baarovou. Hans se tedy rychle odporoučel a Eichmann se vrátil ke svým úvahám. „Nu a teď bude trochu klidu, abych se s vámi poradil. Mimo jiné, co jí říkáte, té Baarové?“ Fischer se pousmál: „Co bych vám povídal. Je to sice slovanská krev, ale má to svůj půvab a oba přeci víme, že ta svůdná čarodějka dokázala zamotat hlavu ledaskomu, ale vůdce má naštěstí o rodinném životě svých podřízených správné tradiční představy, ale nemusím vám to snad vysvětlovat.“

Eichman blahovonně pokynul rukou.

„Ne, nic mi nevysvětľujte. Spíše by mne zajímal vztah vašeho bratra k dceři bratrance ředitele říšské dráhy a zároveň jak vycházíte s oním bratrance. To za prvé. Dále jsem slyšel, že náš bratranec je víceméně pracovitý a snaživý muž, který to nejenom kvůli své pili dotáhl u říšské dráhy dost vysoko.“

Fischer Eichmannovi vysvětlil, že se již s bratrance Wertherem několikrát potkal, ale že se nedá jejich vztah popsat jinak, než jako zdvořilá známost.

„Tak Fischere a to se bude muset změnit. Himmler mne pověřil jistým úkolem, jehož podstatu si budete moci ještě dnes večer prostudovat a musím vás upozornit, že to spěchá a také vy si budete muset pospíšet, abyste se z vašim bratrance doslova spřátelil. Do konce měsíce musíme sehnat děj se co děj větší množství nákladních vagónů a pochopitelně se nemohu spoléhat jenom na vašeho bratrance, ale spřízněná duše na ředitelství říšských drah nám nemůže uškodit. Je vám to Fischere jasné?“

„Ano. Nemusíte mi již k té věci nic říkat.“

„Výtečně. Nyní bych potřeboval, abyste mi do zítřka, nejspíše do popozítří dodal kompletní vyúčtování našich nákladů, které platíme za pronájem služeb našich drah. Mám pocit, že jejich požadavky jsou poslední dobou téměř nehorázné a také by mne zajímalo, kolik platíme za železniční služby Holanďanům a Francouzům. Tam to bude myslím ještě horší a právě na ně musíte zatlačit, že budou muset jít z cenou dolů. Klidně tam někoho pošlete i s rotou našich mužů a pokud by neměli dost rozumu, tak je, obrazně, obrazně, postřílejte. Každopádně na ně vyvíjte dostatečně silný nátlak, aby dodali nový ceník. Víte, že náš rozpočet je prostě daný a více z Berlína nedostanu a pokud budu chtít od našich drah nějaký ústupek, budu si to také muset náležitě zaplatit a kde na to vezmu nikoho v Berlíně nezajímá, protože náklady na vedení války se den ode dne zvětšují doslova astronomicky.“

Fischer rázně položil koňakovku na mramorovou desku taburetku a rázně povstal i s oním příslovečným srážením okovaných podpatků a pozdviženou pravicí se sebe hlasitě vyrazil PROVEDU. Eichmann na sobě nedal znát nějaké překvapení z náhlého Fischera extempore. Naopak to vnímal jako správné nadšení a dobře věděl, že se na Fischera může spolehnout, neboť to byl muž přivýklý rázně a promyšleně řešit různé problémy, které sebou přinášela válka. Eichman také povstal a jeho pravice také zaujala pozici tehdy všeobecně rozšířeného pozdravu.

„Dobře Fischere. Nyní můžete jít. Prostudujte si tento materiál. Zítřka čekám vyúčtování. Jakmile to vyřídíte s těmi žabožrouty a sýrožrouty, pustíte se do námluv u svého bratrance.“

Tento text se nejenom blbě čte,
ale i blbě píše. A právě proto
sem bude napsán nejzásadnější
text mého, a tedy i vašeho
života.

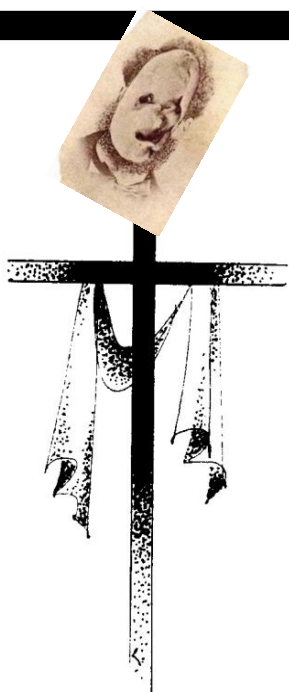
Soutěž

Soutěžíme o stylové parte,
vlastnoručně vyrobené a
vytisklé mistrem Kačurem.

Úkolem je prostá budka
sulfiera, dodaná do domu mezi
Karlovou a Příčnou s číslem
popisným 382.

Nebo lahodně znějící a jemné
návaly smíchu vyvolávající
vtip, zaslany na email
antikvariátu.

Neváhejte a vystavte si již nyní
parte. Jakmile začnete tít,
udělá to někdo za vás a budete
si jisti, že nebude mít vkus.

Náš nový redaktor Pálený, jehož fotografie se nám do tohoto čísla bohužel nevešla, zahájil investigativní šetření případu mizejících vědců z Univerzity Karlovy. Podle posledních informací se mu za použití jedné sichrhajsky a dvou jehel podařilo vloupat do laboratoři, z kterých už se bohužel nevrátil. Tento článek je tedy jakousi triznou za, pravděpodobně, mrtvého Páleného, který pro náš časopis nikdy nic nenapsal, ale chtěl. Zahajujeme tedy dvě hodiny ticha za jeho památku.

Ticho bude, trizníme za Páleného.

Stále tiše sedíme a pláčeme.
Měli jsme Páleného rádi.

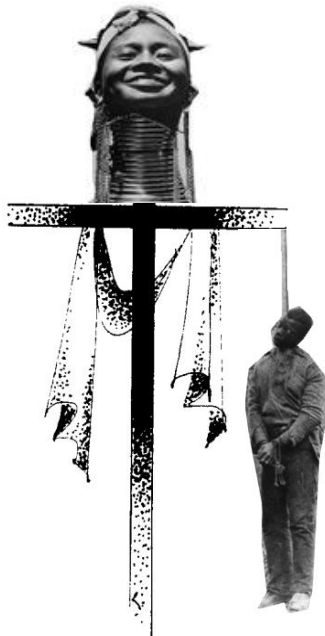
Byl to kamarád.

Obr.: Takhle pláče reaktor Kačur
převlečený za žinku. Krásně pláče.

Pálený, je nám to fakt líto!

A ted' z jiného soudku

V pražské ZOO se staré medvědici Máně narodilo mládě. Jaké zažili návštěvníci nemilé překvapení, když zjistili, že se nejedná o mládě, ale o pohřešovaného bobra, kterého Máně týden před tím sežrala. Kožku nestrávila, vyloučila a tedy byla podezřívána z toho, že porodila. Vedení ZOO se po porodu pozastavilo nad skutečností, že k Máně nebyl připuštěn samec, ale pouze ošetřovatel Vomáčka, ale protože nové mládě přilákalo velké množství nových návštěvníků, o této skutečnosti rádo pomlčelo. Podvod odhalil náš redaktor Ohrada, který při detailním pozorování nepohyblivého medviděte přepadl přes ohradu a při útěku před rozzuřenou medvědicí nechtěně šlápl právě na mládě a tím připravil ZOO o výdělek z prodaných vstupenek. Ošetřovatelé Ohradě z výběhu nepomohli, naopak, šťouchali do něho tyčemi a byli sprostí. Ohradu zachránila až zavírací doba, která vykazuje nekompromisně všechny návštěvníky za ohradu ZOO. I Ohrada musel tedy ZOO opustit.

O životě jako cirkusovém umění

Chceš-li opustit myšlenku, přesyt' se jí. I usedl jsem za jarního slunce pod rozkvetlou třešeň abych mohl psát o smrti a umírání před protikladnými kulisami, jichž jsem se snažil přesytit abych vyjádřil myšlenky vskutku dušičkovské. Až hýřící mládí, pobíhající děcka, štěkot psa, ženské luno mě přinutili psát o jednom z posledních tabu ve společnosti. Jedna z myšlenek, které mi proběhly hlavou byla má konečnost a představil jsem si sám sebe jako proudící postmortální energii poletující kdesi v deosfěře a zcela myšlenkově netečnou ku světu a životu. Než jsem však doběhl domů pro nůž, či abych spolkl pár kapek utrejchu, jak nadšeně mě ta myšlenka posedla, ještě jsem chvíli přemýšlel o prostém ontologičnu a mé životní dráze, jež se stále stává užší a užší. Zjistil jsem, že jsem v podstatě provazochodec a balancuji na rozmezí mezi smyslem a nesmyslem života, který je stále kratší a kratší. Proč ale dál nepředvádět cirkusové umění a nesdílet se světem náš život v manéži, kdy každý, at' se tváří sebevážněji nosí klaunovský červený nos. K sebevyjádření nám mnohdy vskutku postačí cirkusové piliny. Anebo bych si měl spíš nalít ten utrejch?

V kouři z krematoria

Jak jen je těžké rozjímat uprostřed rozkvetlých třešní (pod kterými se ještě svíjí mladý pár v objetí, symbol to života a rozpuku) rozjímat o smrti. ALE: On se ten plamen před strašnickým krematoriem udržuje celoročně, ono se nepalí lidské uvadlé listí jenom na podzim a ještě pod rouškou slz podzimního oparu. Představte si, jak senzory netečná osoba musí být hrobník, když kope hrob a nad ním se na stromě páří veverka. A co teprve ti, které by se dalo nazvat „ranhojiči po dvanácté“ totiž patologové, kuchající své zesnulé při otevřeném okně, kterým se line vůně fialek a vytváří zde s pachem potu živých a masa mrtvých jistě zajímavou esenci.

Mimochodem, víte jak je cítit mrtvola? Představte si, jako když vás neustále pronásledují exekutoři, tak takhle dotěrný je to zápach. To si pak vlasy musíte umýt nejméně dvakrát a zapálit si jako dělo tlustý kubánský doutníček. Ach ano, nezaměnitelný pach smrti, který nás jaksi spojuje s nebožtíky. Každý si jednou vyzkouší, jaké je to ležet pod drnem (pakliže nás nerozleptá kyselina, nesežere lev, nebo neskončíme na dně jednoho z moří či oceánů). Někdo si ještě poleží na pitevním stole, někdo půjde rovnou do pece. Jak zbytečný se jeví život na dně rakve. To už i klaustrofobik bude mít na tváři uvolněný a spokojený výraz. Viděli jste jak krásná se jeví tvář zemřelého? Pokud mu nějaká zůstala.

A zatímco si takhle spokojeně ležíte v rakvi jak vystavené zboží na trhu, o pár bloků dál souložící pár vytváří dalšího nájemce pro rakev. Tak takovýhle je život – rozesmátá tvář s kudlou za zády, někdy i neumytou a nenabroušenou. Obléká se do oděni ušitého z hedvábí rozkoše, žrádla a požitku. Donutí nás sem tam pracovat, abychom se přece jen nepoddali čistému hedónismu jakožto nádražní restaurace při čekání na vlak do nebe (nebo do pekla). Nežijeme proto, abychom si zasloužili život, ale smrt. Jaké budou naše zásluhy si rozhodujeme sami, svým životem.

At' už ho kdo promrdá, nebo naplní, dech s pece mu jeho ulízanou nebo rozchumlaou pěšinku sfoukne.

Necht' nás smrt dostihne včas.

